

vabijo ali priti pripuščajo. S tem se dečki le raztresajo, v učenju zavirajo, slabo napredujejo in ured delajo.

13. Stariši, ne verujte svojim sinovom slepo vsega, kar vam povedo. Kaj čudno je to, ako stariši svojega otroka povsod zagovarjajo. Beseda učiteljev in predpostavljanih nič ali malo velja, le kar sinček reče, to je gola resnica. Ako torej dobro ne napreduje, so pač profesorji krivi, če pa se razuzdano obnaša, pa je to celi zavod in so predpostavljeni zakrivil. In vendar je znano, da učenci, ki o svojih učiteljih slabo govoré, niso piškavega oreha vredni.

14. Stariši, ne dajajte svojim sinovom veliko denarja na roko. Denar naj dobi gospodinja in naj ga daje dijakom le za potrebne reči. Vsak vinar, katerega dá in čemu ga da, naj zapiše, da more položiti vam račun.

15. Vsako jutro naj gospodinja dijake zbudi, da se navadijo zgodaj vstajati, kajti „rana ura, zlata ura“. Med dnevom in zvečer naj gleda na to, da dečki ne tratijo časa z igranjem, s spanjem, s praznim čitanjem ali z drugimi nepotrebnimi rečmi. Tudi ne sme pripuščati, da bi se tamkaj dijaki sbajali ali prepogosto obiskovali, kajti vse to zabranjuje vestno učenje.

16. Gospodinja ne sme pripustiti, da bi dijaki grdo, umazano govorili, preklinjali, se iz svetih reči norčevali ali celo nedostojno obnašali in nesramne knjige čitali. Zato je potrebno, da gospodinja tu pa tam knjige pregleda in da stariši včasih nepričakovano v stanovanje pridejo ter si red, knjige, oblačila, pisma itd. natanko ogledajo.

17. Vsak učenec mora pri svojih knjigah na steni imeti obešen dnevni red, da vé gospodinja za šolske ure in prosti čas, in da se učenec takoj lahko najde, ako bi ga kdo nujno potreboval. Ravno tako naj bodo na vratih dijaške sobe pritrjene šolske postave, katere si vsak učenec na zavodu dobiti mora, da bo gospodinja vedla, kaj je učenec dovoljeno in kaj prepovedano in da se tudi stariši lahko pouče o tem, kar veže nje in njihove otroke.

18. Gospodinja ne sme dajati dijakom ključa od velikih hišnih vrat in ne pripuščati, da bi zvečer izostajali. Ponočevanje je za dijaka v dvojnem oziru nevarno. Prepovedano je po šolskih postavah in ponočevanec se kaznuje v šoli, ako ga zasačijo, dobi slab red v zadrževanju in mora plačati solnino. Kar pa še je hujske, je to, da si s ponočevanjem dijak kvari zdravje, se vadi v pijančevanju, zabrede v nesramnost in zane-

v roki njegovi ali v roki pomočnikov.

Bogastvo se mu je pomnožilo polagoma bolj in bolj, kajti blagoslov božji je plaval nad njegovo hišo. Tega je bil jako vesel, ker je videl, da ni zastoj njegov trud; tega je bila še bolj vesela njegova mati; tega je bila še bolj vesela njegova Rezika.

Čez leto dni potem, odkar je začel Janez mesarjio na lastno roko, stopi z Reziko, edino hčerko mesarja Hruške, pred altar, kjer izgovorita ono velevažno besedico „da“.

Leto dni po tem dogodku prinese babica v hišo mesarja Zajca dečka, katerega so krstili za Janeza, kakor je bilo ime očetu.

Čez leto dni je zadel mesarja Hruško mrtvoud, in Rezika je podedovala vse premoženje svojega očeta.

Danes, devet let, odkar je zapustil Janez svojo mater ter se podal v svet, je prišel k njej na obisk srečen in zadovoljen v domačo vasico z ljubljeno ženko in malim Janezkom.

In kdo je tega bolj vesel kot stara mati Neža v „stari šoli“?

Gotovo nihče! Kaj pač želi vsaka mamica bolj kot to, da vidi srečnega svojega sina?!

marja učenje. Ravno naši slovenski dijaki, sinovi poštenih kmetijskih starišev, so navadno največji ponočnjaki, ker imajo slabo nadzorstvo. Zato se jih mnogo popolno zgubi, drugi slabo napredujejo, delajo žalost starišem, težave učenikom in sramoto sami sebi. Stariši, ostro toraj zabičajte gospodinjam, da ne bodo pripuščale vašim sinovom ponočevanja.

19. Slednjič morajo gospodinjje skrbeti za zdravje jim izročene mladine. Ako kateri učenec zboli, mu morajo oskrbeti zdravila in mu vestno streči. Ako več dni izostane, je treba to javiti v šoli in če bi bila bolezen nevarna, tudi naznaniti starišem. Nikdar pa ne sme gospodinja pripuščati, da bi dijak ostajal doma, če ni bolan; ampak ga le vtraga v šolo iti ali se boji, da bi dobil v šoli slab red, ker se ni učil. Hlinjene bolezni dijakom kaj rade povzročajo smrt v šolskem napredku.

To so glavna pravila, katerih bi se naj držali stariši, dijaki in njih hišne gospodinjje. Stariši, shranite si ta pravila, dajte jih brati svojim študentom in pokažite jih gospodinjam, katerim izročite svoje sinove.

Dopisi.

Šmarje pri Jelšah. (Hujskačem.) Neki dopisun umazane „giftne krote“ čutil se je poklicanega, da je v nje zadnji številki pod naslovom „Zakaj vera peša?“ na nesramen način napadal tudi naše g. kaplane. Ne mislimo mogoče tukaj zagovarjati naših gospodov kaplanov, kajti kdor jih pozna, ve, da so duhovniki na svojem mestu, in da zaslužijo zaupanje in spoštovanje, katerega uživajo pri svojih faranib; tudi ne bomo izražali svojega ogorčenja nad tem, da se jih svetu razglašajo kot sovražnika „giftne krote“, kajti prepričani smo, da čutijo in smatrajo oni to za svojo častno dolžnost, da pokažejo ljudstvu volka, ki se mu bliža v ovčji obleki; pač pa vprašamo tukaj javno onega nesramnega dopisuna, katerega najširše duševno obzorje je „giftna kropa“, „ptijski šnops“ in pa ornikovi „gipfelci“, naj nam odgovori, zakaj da v Šmarju narodnost peša!

Ako se ne čuti zmožnega, da bi nam na to vprašanje odgovoril, mu hočemo mi nekaj na uho šepniti. Sicer, kdor z naprednjaškim Štajercem občuje, ne zna drugega povedati kakor, kje da se pije boljši šnops, kje da se zbirajo izmečki človeštva, ki obirajo poštene, značajne ljudi itd. a mogoče se šmarski „kmetijski prijatelj“ (!) vendar povzpne na višek svoje učenosti, ter nam na naše vprašanje kaj pametnega odgovori. Ako pa dopisunec ni toli hraber, da bi nastopil kot zagovornik resnice, mu pa že danes izražamo svoje sožalje, da je iskal svoji bujni fantaziji pribeljšča in zavetja pri tako podlem in nesramnem listu kot je „Štajerca“ in mu kličemo globoko iz srca: Fej, sram ga naj bo! Jednako se rado družijo z enakim.

Iz Haloz. Naš Leskovec je v zadnjih časih tudi zaslovel. To je namreč tista presrečna fara, v kateri je tekla zibelj slavnemu Drevenščku po domače Hekovemu Hanzeku. Misli in rajtal je postati velik gospod in zato so ga dali dobri stariši študirat. In študiral je tako dobro in temeljito, da je zaštudiral lepo število tisočakov, svojo mater, nekdanjo eno najpremožnejših kmetov v fari, pa je spravil v pravem pomenu besede — na beraško palico. Kdor ne veruje, naj pride gledat! In kaj je nastalo končno iz Hekovega študenta? Majka Slovenija, zaplakaj! Postal je redakter ptujskega „Štajerca“ in drugega nič. In kako veselje, kako čast je napravil Hekov študent svoji fari? Pridno je širil „Štajerca“, v katerega je pisal svoje duhovite članke. Pa za te njegove zasluge mu nismo nevoščljivi.

M. je bil posestnik in kajpada naročnik „Štajerca“. Nekdaj ni bil tak, kakor ga je naša strašna smrt. „Štajercu“ se ima zahvaliti, da je prišel ob vero in da mu je postala

cerkev in služba božja deseta briga. Pri križu pred hišo je bil vsako leto na veliko soboto običajni blagoslov jestvin. Letos pa je ta blagoslov prepovedal in da bi ljudje pač ne mogli razpostaviti svojih jerbasov, navozil je krog križa polno trnja. Vesel svoje znanjbe in zmage je šel na večer istega dne s svojim sinom v sosedno faro k vstajenju — kot godec. Domu sta prišla še le proti jutru, ko je bil že čas iti k službi božji. Sin se res odpravi v cerkev, oče pa v blev — gnoj kidat. Ko pride sin od sv. maše doma in ne najde očeta v hiši, gre pogledat v blev. Toda groza! Očeta najde mrtvega, vsega povaljanega v gnoju pod konjskimi kopiti. Očividno ga je bil konj ritnil ter ga smrtno zadel. Ko se je na to zgrudil na tla, ga je vsega poteptal, da ni bil človeku podoben.

Drugi slučaj. B. je bil tudi ne le naročnik temveč goreč razširjevalec zloglasnega ptujskega lističa. Tudi ta je umrl naglo. Z g. župnikom se že dolgo nista mogla pogajati. Posebno hudo ga je zbolelo, da g. župnik ni trpel godbe v njegovi gostilni med popoldansko službo božjo. Da se za to prepoved znosi nad g. župnikom, zagrozil se je, da letos ne bo več postavil na praznik sv. R. Telesa altarja pred svojo hišo. In kaj se zgodi? Na dan pred tem praznikom naglo zboli. Hitro pošljejo po zdravnika in ta izjavi, da bolezen ni posebno nevarna. A komaj zapusti zdravnik hišo in se začne proti mestu peljati, že ga kličejo zopet nazaj — pa prišel je prepozno. Ravno na praznik sv. R. Telesa je ležal na mrtvaškem odru.

Pameče. (Javna zahvala.) Kakor je „Slov. Gospodar“ že poročal, je dne 6. avgusta t. l. vibar povzročil veliko škodo, ker je nekaterim kmetom napravil mnogo stroškov, katere bi iz svoje moči jako težko ali pa nikdar ne mogli poravnati; med drugimi je bil tudi podpisani jako občutljivo prizadet. V ti bedi je priskočila okrajna branilnica v Slovenjgradu na pomoč in so poškodovani dobili lepo podporo. Podpisani se čutim dolžen, na tem mestu se očitno zahvaliti posojilnici za podeljene nam dobrote.

Anton Radšel v Pamečah.

Vitanje. (Naše šole.) Letos se tukajšna slovenska šola trirazrednica razširi v štirirazrednico. No, v štirih razredih se bodo otroci menda vendar kaj naučili. Ob enem se pa v tem času preveč pridno lovijo slovenski otroci za nemško dvorazrednico in šulferajnsko šolo. Žal, nekateri modreži so tako prebrisani, da menijo, da otrok brez blažene nemščine ni nič. Zastonj bi jim namreč bilo dopovedovati, da se otrok lažje uči v materinem jeziku kakor v tujem. Le s trudom začne lomiti kakšne nerazumljive, tuje besede. Nekateri pa sploh ne more ničesar povedati. In to se je dobro videlo pri letošnji birmski skušnji. Dobri dve tretjini otrok iz šulferajnske šole ni moglo odgovarjati drugače kakor slovenski. Pa se vendar vse učijo v nebeški nemščini. Na glavo udarjenim pametnjakom tudi ne gre v glavo, da bi se mogel otrok več naučiti v štirirazrednici kakor v dvorazrednici. Zato hočejo še odslej ostati pri svoji prebrisaniosti. Ne vedo in nečejo razumeti, da s tem podpirajo nemško, protestantovsko krivovero. Saj je ravno iz tega namena bila ustanovljena ta nepotrebna in preklicana šulferajnska šola, da se čim več Slovencev ponemškutari, in da bodo potem bolj vzprejemljivi za nemško krivo vero. Naj reče kdorkoli, to ni res, ni mogoče! Naj skušajo tajiti, da je lani po leti protestantovski pastor dalje časa kar stanoval v tej šoli! Naj utajijo, da so potem v šoli kakor protestantje molili le očenaš in izpuščali češčenamarijo. Tako so delali več mesecev, dokler se niso zbali, da pride to ravnanje po časnikih v javnost. Naj utajijo, da je ta šola letos kar izpuščala obvezne šolarske sv. maše, kadar so prihajali tudi slovenski otroci in se je molilo slovenski! Sedaj so izpustili polovico, prihodnjič se odpravi vse. Ali ni to cvet in že sad krivoverske protestantovskega delovanja?

Še hočete kaj več? Ne bo treba čakati

dolgo. Ali ste slepi? Ali ste glubi? Ali ste zabiti? Ali ste hudobni?

Zakaj pa je mogoče na tej šoli kaj takega? Zato, ker je vse od a do ž skrajno zagrizeno in nam sovražno. Vi še pa naprej pošiljate tja najljubše, kar imate, svoje otroke. Ostali bodo nevedni in postali bodo malopriden sad, ker tu cvete nepriporočljivo cvetje, kakor se vam je pokazalo.

Iz Vidma. (Naši Štajercijanci.) Zadnji „Štajerc“ je opsoval mnogo zaslužnih mož iz Vidma in okolice. Če se jim dozdeva potrebno, naj se oglasijo sami. Ker je pisaril „Štajerc“ — podpisani so „Štajercijanci“ — tudi o videmskem loterijskem podvzetju za stavbo šolskega poslopja, se moramo s to zadevo nekoliko pečati. Vprašati moramo Štajercijance: Kdo pa je kriv, da prihajajo doneski za loterijo večinoma od drugod, iz ptujih krajev? Ali ne vejo podpisani „Štajercijanci“, da je ravno eden izmed njihovih pajdašev loterijsko podjetje okradel? Ali niso domačini ravno radi te tatvine se splašili, nekateri iz loterijskega odseka izstopili, drugi pa se sploh vsemu sodelovanju odpovedali? In zdaj se drznete lagati v svet, da se je g. Žičkar trudil pri zadnjih občinskih volitvah, naj bi prišli njegovi somišljeniki v odbor, da bi poplačali 40.000 kron? Kakšna budalost! Očividno meri tudi dopis iz Krškega, ki pa je pisal na Vidmu, na to, da se spodkoplje zaupanje v loterijsko podvzetje. To podvzetje je ustanovila občina; ona edina in ne kdo drugi bi imel slučajni dobiček od tega podvzetja. A videmski Štajercijanci, katerim se vedno cedijo sline za blagor občine, si prizadevajo na vse mogoče načine, občino s tem oškodovati, da skušajo izpodkopati zaupanje do loterijskega podvzetja. Sram vas bodi!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politično zborovanje na Remšniku.

„Slovensko društvo priredi dne 17. t. m. na Remšniku politično zborovanje, pri katerem poroča državni poslanec g. Robič. Po zborovanju je prosta zabava, tamburanje in gledališna predstava. Dravska dolina, na noge! Varuj prekrasni Remšnik!

Na srednjih šolah so sledeče spremembe v profesorski službi: na mariborsko gimnazijo pride kot stalni učitelj dr. Maksimilijan Hofer iz Römerstadta; za stalnega učitelja je imenovan za mariborsko gimnazijo Friderik Knapp iz Inostosa.

Poučni sestanek v Mariboru se je obnesel veličastno. Vsakdo, ki se ga je udeležil, je poln hvale. Da so se zanj zanimali tudi isti, ki niso mogli biti zraven, pričajo mnogoštevilni brzojavni pozdravi, ki so došli iz vseh krajev naše slovenske domovine. Pa tudi iz Gradca, Dunaja in Vestfalskega so se nas spominjali svojemu narodu zvesti ostali slovenski možje. Vse te pozdrave bomo objavili. Opis slavnosti prinašamo v „Naš. Domu“. Omenjamo še samo, da so razven v „Našem Domu“ omenjenih pri pozdravnem večeru dne 3. septem. govorili izmed slovenskih Štajercev gg.: Karba, kot zastopnik studenškega izobraževaln. društva, Kovačič iz Sv. Petra pri Radgoni, kaplan Gomilšek iz Sv. Benedikta v Slov. gor., Vrabčič iz Maribora, Novak od Sv. Urbana v Slov. gor. Razgovora so se udeleževali razven govornikov še tudi g. Valenčič iz Ptujja. Pri obedu je mladeničem lepo nazdravil g. F. Rajtar, slikar od Sv. Križa na Murskem polju.

Mariborske novice. Hiša eskomptne banke na glavnem trgu, ki je sedaj last mestne občine, se bo začela podirati s 1. aprilom 1906. — Gospodsko ulico bodo od Glavnega trga do Grajske ulice na novo tlakovali. — Občinski svet je sprejel v zadnji seji nova določila za obdačenje psov. Za vsakega čez tri mesece starega psa se mora plačati 12 K

davka. Za pse, ki se rabijo pri obrti, je plažati 8 kron davka. Nova postava bo stopila v veljavo s 1. januarjem 1906.

Mariborske porotne obravnave se prične dne 18. septembra. Pred porotnike pridejo: Marija Caf, zaradi detomora in Jurij Vojnovič, zaradi nenravnosti dne 18. septembra; Franz Ojsteršek, zaradi roparskega umora dne 19. septembra; Franc Plohl, zaradi uboja in Ferdinand Krois, zaradi nenravnosti dne 20. septembra; Anton Mauko, zaradi umora dne 21. in 22. septembra.

Iz Hotinje vasi. Opozarjamo še enkrat vse bližnje kmete, da pridejo prihodnjo nedeljo, 10. t. m. v Hotinjo vas, kjer bo deželni potovalni učitelj g. Jelovšek iz Gradca govoril in poučeval v govedoreji. Lepe dobičke ima lahko kmet od domače živine, toda kaj vidimo premnogokrat? Živina je mršava, suha, gospodar ima z njo le jezo in škodo. Kriva je temu ne le malomarnost, temveč še večkrat nevednost. Zato pridite, kadar je prilika; g. učitelj vam bo iz svojih bogatihkušenj lahko to in ono povedal, česar še do zdaj niste znali in v čemer ste morebiti ravno nasprotno delali. — V Hotinji vasi se snuje tudi izobraževalno društvo. Dandanes, ko ves svet napreduje, tudi naše ljudstvo ne sme zaostati v izobrazbi. Tisti časi morajo miniti, ko se je ošabni tujec norčeval iz našega kmeta, na drugi strani pa ga izkoriščal. Le izobražen kmet bo tudi dober gospodar. To nam kažejo vzgledi iz drugih dežel, kjer se kmetom malo drugače godi kakor pri nas, pa ne zato, ker so starokopitni, ampak zato, ker so izobraženi.

Nemška zveza „fajerberja“. Pri zadnjem zvezinem zborovanju v Selnici ob Dravi so se začeli nemški možje s slovenskimi imeni trgati, da je kar grdo. Sedaj so ta svoj razpor tudi priobčili v časnikih, da ves svet izve, kako olikani da so. Mariborsko gasilno društvo je izstopilo iz zveze.

Rihtarovec pri Radencih. Dne 3. sept. je umrl Josip Strajnsak, posestnik in zidarski mojster, občesploštovani mož. Bil je ob enem tudi večletni naročnik našega lista. Bodi mu zemljica lahka!

Sv. Anton v Slov. gor. Umrl je v petek, dne 1. septem. v 69. letu svoje dobe, Jožef Kocpek iz Andrenjec. V nedeljo je bil pogreb, kojega sta vodila oba duhovna gospoda. Bodi mu zemljica lahka!

Sv. Benedikt v Slov. gor. V petek, dne 1. septembra je začela voziti vozna pošta med Sv. Benediktom in Sv. Lenartom v Slov. gor. Dosedanji poštni pot med Sv. Trojico in Benediktom ter vozna pošta med Trojico in Lenartom je opuščena valed naročila c. kr. trgovskega ministrstva. Od Sv. Benedikta odhaja pošta vsak dan zjutraj ob 9. uri 45 min. ter pride k Sv. Lenartu ob 11. uri 35 min. Vrne se pa od Sv. Lenarta ob 12. uri ter ima priti k Sv. Benediktu ob 1. uri 50 min. S to uravnavo je izpolnjena dolgotrajna želja našega prebivalstva in ker je okrajna cesta k Sv. Benediktu sedaj dodelana, je zveza s Sv. Lenartom in Mariborom zelo orehkočena. Naj bi okrajni zastop venčal delo za naše ceste s tem, da progo okrajne ceste od Sv. Benedikta podaljša ter jo priklupi okrajni cesti v Radgono v Ščavniški dolini. Med vožnjo oddaja benediška pošta poslanske liste in reči pri Sv. Trojici ob 10. oziroma 12. uri 50 min.

Studenice pri Poljčanah. Dne 30. avg. je umrla v tukajšnjem samostanu č. m. M. Valburga Hammetter, doma iz Novega mesta v Pruski Šleziji. — Dne 31. avgusta je v kamenolomu v Brezju velik kamen padel na oženjenega delavca Antona Pivec ter mu črepinjo na glavi tako zdrobil, da je bil takoj mrtev.

Mala Nedelja. Dne 25. avgusta se je pri kopanju studenca v bližini župne cerkve pripetila grozna nesreča. Jožef Muhič, želar iz Bučkovec, je ravna dodelal silno globok studenec ter zapovedal, da ga vlečejo z vitkom na svetlo. Ze je bil blizu zgoraj, ko zakliče „stoje“, in delavec, ki so vitlo gnali, čutilo

v rokah, da je teža nehala. Revez je padel iz škafa v globočino in se ubil. Kako se je ta nesreča zgodila, se ne more povedati. Muhič ni bil opijanjen, vendar je večkrat pri vlačanju iz globočine šale delal, namreč da je v škafu „živi hrast“ postavil, da so ga delavec v takem stanu na svetlo privlekli. Ali ni bila morda taka neumnostna šala vzrok grozne smrti?

Okrajni zastop Slov. Bistrici. V soboto, dne 9. t. m. se vrši v Slov. Bistrici nadomestna volitev okrajni odbor iz kmečke skupine. Gospodje odborniki se zberejo pred volitvijo pri g. Petru Novaku.

Koprivnica. V neki tukajšnji gostilni se nahaja „Štajerc“. Če se ne odstrani, jo bomo imenovali!

Ptujska gimnazija in pripravnica. Nemškutarski ptujski „Štajerc“, ki je še pred kratkim pisaril, da slovenskemu kmetu ni treba dati otrok študirat, je sedaj nasenkrat začel prigovarjati slovenskim kmetom, naj dajo svoje sinove v ptujsko gimnazijo! „Štajerc“ seveda hvali to gimnazijo na vse pretege, kakor sploh hvali ta list vse, kar je nemško. Mi pa, ki poznamo dobro razmere na ptujski gimnaziji, tega zavoda nikakor ne moremo priporočati. Na ptujski gimnaziji so vsi profesorji razun enega, ki poučuje slovenščino, sami trdi Nemci. Gorje dijaku, ki vstopi v prvi razred ptujske gimnazije, in ne zna popolnoma nemški! Naravno je torej, da se slovenski dijaki boje ptujske gimnazije in da rajši gredo v Maribor ali Celje, kjer se v nekaterih predmetih tudi slovensko poučuje. Tako je obiskovalo preteklo leto mariborsko gimnazijo 342 Slovencev, dočim je bilo na ptujski gimnaziji le 26 Slovencev in 149 Nemcev! Med temi 149 Nemci jih je bilo v „studentenheimu“ 74 in od teh 74 je padel, kakor poročajo nemški listi, samo eden, dočim jih je od ostalih Nemcev in Slovencev padlo, oziroma dobilo poskušnjo 40. Kakor kaže ta slučaj, je ptujska gimnazija pač dobra za nemške dijake, ki se nahajajo v „studentenheimu“, dočim se je slovenski dijaki po vsej pravici boje. Ornik ki je dal za nemške dijake napraviti „Studentenheim“, bi sedaj seveda rad zvalil slovenske dijake na ptujsko gimnazijo, kateri bi bili na milost in nemilost podvrženi nemškimi profesorjem. To hoče Ornik doseči z novim pripravljalnim razredom, kateri se bo otvoril s prihodnjim šolskim letom in za katerega nemškutarski „Štajerc“ prav pridno agitira. Vendar pa ne bode nobeden kmet tako neumen, da bi dal svojega dečka v pripravljalni razred v Ptuj, kjer bi moral za njega eno celo leto hraniti, obleko in šolnino plačevati, dočim vsak učitelj na deželi rad pripravlja dečka za sprejem v gimnazijo in torej doma brez stroškov isto doseže kakor v pripravljalnem razredu! Ako tudi ni učenec popolnoma v nemščini podkovan, to prav nič ne ovira, ker se itak na gimnaziji v Celju in Mariboru poučuje v nižji gimnaziji polovica predmetov v slovenskem jeziku, dočim je na ptujski gimnaziji že prvo leto vse nemško. Celu za pripravljalni razred bil je imenovan učiteljem trd Nemec. In tak človek naj bi pripravljaj slovenske učence za nemško gimnazijo! Ako je Ornig res na tem ležeče, da slovenski fantje obiščejo ptujsko gimnazijo, potem naj skrbi za to, da dobimo v Ptuj v nižjih razredih tamošnje slovenske paralelke! Stariši, ki hočete dati svoje sinove študirat, bodite torej previdni, in nikar se ne dajte zapeljati nemškutarskemu „Štajercu“. Za slovenske dijake priporočamo vam edino le slovenske oddelke na gimnazijah v Celju in Mariboru.

Iz Pišec. Dolg sprevod, kakor ga še niso videle naše Pišce, premikal se je v nedeljo, dne 27. avg. skozi našo vas na pokopališče. Spremljali smo k večnemu počitku brežiškega narodnega trgovca, pišečkega rojaka g. Franca Varlec. Od blizu in daleč so prihiteli prijatelji rajnekega, da mu skažejo zadnjo čast. Da, imel je pa tudi rajni prijatelj kakor malokdo. Udeležila so se pogreba